

Divadlo Continuo, z. s.
Malovice 35, 384 11
IČ 42410932

www.continuo.cz
continuo@continuo.cz

VÝROČNÍ ZPRÁVA ZA ROK 2020

PŘEHLED ČINNOSTI SOUBORU V ROCE 2020

OHLASY V MÉDIÍCH

HOSPODAŘENÍ ORGANIZACE

PŘEHLED ČINNOSTI SOUBORU V ROCE 2020

Divadlo Continuo v roce 2020 vytvořilo několik nových repertoárových inscenací, realizovalo mezinárodní divadelní site-specific projekt a zabývalo se pedagogickou činností, ať už se jednalo o workshopy pro děti či studenty středních a vysokých škol. Zároveň soubor reprízoval inscenace, které vznikly v předchozích letech.

Ohlédnutí za mimořádnou situací vzniklou v důsledku vládních opatření proti šíření nemoci COVID-19:

V roce 2020 došlo k výraznému omezení některých činností souboru. Mezi nejvýraznější patřila zejména nemožnost realizace veřejných představení souboru na festivalech a zájezdech a to jak v ČR, tak i v zahraničí, a omezení koprodukčních projektů s partnery. Došlo ke zrušení prakticky všech nasmlouvaných a předjednaných vystoupení plánovaných na sezónu 2020.

V roce 2020 jsme plánovali uvedení 3 premiér repertoárových představení a premiéru každoročního mezinárodního site-specific projektu. I přes zmíněná opatření se nám podařilo realizovat dvě ze tří původně plánovaných premiér a uskutečnil se rovněž tradiční každoroční letní site specific projekt, byť byl z důvodů nutných úspor realizován v menším rozsahu a na jiném místě, než bylo plánováno. Premiéru projektu Sara Bocchini **MONSTRUM and here I am blind** se podařilo realizovat v původně zamýšleném termínu 22. 2. 2020. Premiéra inscenace **HIC SUNT DRACONES** původně plánovaná na začátek května se uskutečnila až po uvolnění vládních opatření, a to 13. 6. 2020. Tento více než měsíční odklad pochopitelně narušil plán aktivit a činností na další část roku. Abychom mohli realizovat letní site specific projekt a alespoň některé reprízy repertoárových inscenací na podzim, byli jsme nuceni posunout termín třetí plánované premiéry inscenace **JIH** na začátek roku 2021. Vzhledem k další vlně omezení na podzim, kdy došlo ke zrušení prakticky všech nasmlouvaných představení, jsme se začali znovu intenzivně věnovat přípravě této inscenace.

Premiéry v roce 2020:

Sara Bocchini / MONSTRUM and here I am blind – Taneční noční rozjímání o tom, co se neodvažujeme vidět v denním světle.

Inscenace se zabývá spánkem, sněním, nespavostí a prolnutím všech těchto tří stavů. Stavem existence, ve kterém není už možné jasně říci, zda jste zažili něco skutečného nebo jste o tom pouze snili. Opravdu "pouze"? Cožpak není noční sen opravdový?

Jak se to, co považujeme za realitu, projeví v nejtemnější noční hodině? Co zůstává za blížícím se a postupujícím strachem, nadějí, rozčarováním, štěstím, smutkem? Jak dlouho jsme schopni snášet toto nahlédnutí do temnoty?

Hic Sunt Dracones – Vizuální báseň s prvky magické obrazivosti, absurdity a grotesknosti. Inscenace spojuje fyzické, loutkové a výtvarné divadlo.

Kam se podějí všechny naše myšlenky a vzpomínky, když večer zavřeme víčka? Když se vše, přes den nemyslitelné, zhmotní, ožije a z našeho těla se stane jen materiál? A co se stane, když ráno opustíme pokoj a necháme tam zavřené všechny svoje sny, obavy a tajné tužby, se kterými jsme strávili noc?

Prý nemáme jen jedno já, máme jich víc. V běžném životě se tato naše já vzájemně omezují, abychom mohli fungovat v každodenních situacích. Co se však stane, když se tato já osvobodí od ostatních a stanou se autonomní?

Místa a krajiny, kde se toto vše může stát, leží v neznámé zemi (terra incognita). Dávni kartografové věřili, že na neznámých územích v odlehlých koutech světa, žijí fantastické obludy, draci a leviatani. V inscenaci Hic Sunt Dracones vznikají z částí lidského těla, objektů a materiálu neznámé krajiny, nepoznané bytosti, nemyslitelné situace a nepředstavitelné příběhy. Není to však výprava do dalekých krajů, do fantastního světa krajiny utopie, ale cesta do našich vlastních myslí a skrytých zákoutí naší duše.

24. Mezinárodní divadelní site specific projekt – Ostrovy – Již po několikáté se soubor Divadla Continuo vrátil k rybníku Otrhanec v Malovicích, aby jeho okolí proměnil v divadelní scénu pod širým nebem. Břeh a hladina rybníka, pole, louky, polní cesty, koruny stromů. Všechna tato místa se stala dějištěm divadelních akcí, výtvarných a zvukových instalací. Putování zšeřelou krajinou kolem rybníka. Ostrovy v krajině Malovicka měli diváci možnost zhlédnout po celkem 8 večerů.

Reprízování inscenací:

Please Leave a Message – taneční a fyzické divadlo

Zuna – autorská loutková pohádka pro děti od 5 let a jejich rodiče inspirovaná několika magickými příběhy z různých částí světa

Poledne – Divadelní inscenace o 5 minutách svobody. Inspirováno událostmi, které se staly 25.8. 1968 na Rudém náměstí v Moskvě, kdy „8 statečných“ ruských občanů protestovalo proti okupaci Československa Vojsky Varšavské smlouvy, za což byli perzekvováni. Natalie Gorbaněvská napsala o těchto událostech knihu Poledne, která se stala jedním z významných zdrojů pro tvorbu inscenace. Toto představení spolu ve spolupráci s odborníky z ÚSTR hrajeme také pro studenty středních škol.

Přehled odehraných představení v roce 2020:

8.2.	<i>Zuna</i>	Praha, Játka 78
15.2.	<i>Zuna 2x</i>	Praha, Karlínský masopust
22.2.	<i>MONSTRUM and here I am blind</i>	Malovice, premiéra
8.3.	<i>Zuna</i>	Pacov
13.6.	<i>Hic Sunt Dracones</i>	Malovice, premiéra
26.6.	<i>Zuna</i>	Litoměřice
26.6.	<i>Please Leave a Message</i>	Litoměřice
31.7.	<i>Zuna</i>	Ostrava
1.8.	<i>Zuna</i>	Banská Bystrica, SK
2.8.	<i>Zuna</i>	Holýšov
5.9.	<i>Zuna</i>	Malešický jarmark
5.9.	<i>Zuna</i>	Netolice
6.9.	<i>Zuna</i>	Blatná
6. - 13. 8.	<i>Ostrovy, site-specific projekt</i>	Malovice (8 představení)
11.9.	<i>MONSTRUM and here I am blind</i>	Kutná Hora
17.9.	<i>Hic Sunt Dracones</i>	Mime festival, Polička
22.9.	<i>Hic Sunt Dracones</i>	Praha, Divadlo X10, pražská premiéra
26.11.	<i>Poledne</i>	Divadlo Archa, festival Akcent – online verze
10. – 13. 12.	<i>Please Leave a Message</i>	Brno, Industra – online verze

OHŁASY V MÉDÍÍCH

Novou inscenaci Divadla Continuo nazval režisér Pavel Štourač *Hic Sunt Dracones*, s odkazem na latinské „zde jsou draci“, jež v mapách označuje neprobádaná území. Čtyři herečky zkoumají svá těla jako dosud neobjevený materiál. S pomocí světla, tmy a zvuků vzniká udivující svět a v něm bují prazvláštní věci: ruce i nohy si žijí vlastním životem a „ztracená“ hlava hledá své místo.

Sara Bocchini, Nicole Nigro, Kateřina Šobáňová a Natália Vaňová se na prázdné scéně Švestkového dvoru v jihočeských Malovicích postupně objevují v téměř totožných dívčích šatech. Prohlíží si své tělo, jako by se s ním právě seznamovaly a zkoušely, jak funguje. Živý hudební doprovod Jakuba Štourače jim k tomu vrže a cvaká jako stroječek mechanické hračky.

Sotva jedna herečka zmizí v temnotě, jiná se objeví se stejným gestem a zase se vytratí, jen její paže zůstává osamoceně "viset" na kraji jeviště. To už ale z nečekaného místa vystupuje na scénu další.

Performerky obsazují jeviště jako při hře na schovávanou. Vyhrnutá sukně přetažená přes hlavu zakrývá i odhaluje zároveň, vzniká iluze, že po scéně se pohybují jen nohy a část trupu od prsou dolů.

Vynořování a zmnožování osamostatněných částí těl, které spolu komunikují, je nesmírně variabilním a zábavným principem inscenace. Posléze do hry vstupují ještě hlína nebo masky. Je v tom něco z dětské hry i nekonečných možností stvořitelského gesta. Režisér s výtvarnicí Helenou Štouračovou navíc z těchto ingrediencí na scéně vytvářejí fantaskní obrazy a situace, které atmosférou, lidskými torzy nebo prázdnými kabáty v prostoru připomínají díla surrealistů, například malířky Toyen.

Na stolech, zároveň sloužících jako paravany, za nimiž mohou performerky zmizet, se v neuvěřitelných kombinacích objevuje osm rukou a osm nohou. Ve světle reflektorů se předvádějí, pozorují, navazují vztahy, přetlačují se, seskupují jako podivné bytosti. Ve tmě tušíme těla hereček zkroucená v krkolomných pozicích, nutných k tomu, aby se jejich viditelná část objevila nasvícená ve správném úhlu.

Zepředu jsou stoly polepeny použitými kartony. Vypadá to, jako by se "utržené" končetiny vynořovaly z krabice rozbitých panenek nebo loutek. Je tu také velikánská bedna, připomínající skříň s tajemnými dvířky. Když se otevřou, na sobě naskládané části těl uvnitř vytvářejí reliéfy pohyblivé krajiny. Připomíná převalující se písečné duny, v nichž se kutálí lidská hlava.

Tělo a hmota

Inscenace *Hic sunt dracones* vznikla po dvouleté režijní pauze, během níž se Pavel Štourač věnoval pedagogické práci. Jeho předchozí režie nazvaná *Poledne* měla premiéru na jaře 2018 a byla inspirována protestem osmi sovětských disidentů proti okupaci Československa na Rudém náměstí, jejich příběhy i poezií Natalie Gorbaněvské nebo Vadima Deloneho.

V Hic sunt dracones bychom apelativní společenské téma hledali marně. Jako by nešlo o nic víc než ženské tělo a jeho možnosti, jako je asociativní hra s tvarem a gestem nebo magické animování různých jeho částí, které přitom nabývají nových funkcí. Překvapující obrazy, které ukazují tělo z jiné a nečekané perspektivy, příjemně napínají divákovu zvědavost.

I technicky inscenace působí přesvědčivě a vyrovnaně, což u prací Continua, zvláště těch připravených na míru konkrétním prostorům, nebývá pravidlem.

Přestože představení Hic sunt dracones nemá v pravém slova smyslu děj, divák může hledat vlastní asociativní souvislosti obrazů. Jeden příběh se přímo nabízí. Ten stvořitelský, který dává do souvislosti hlínu a původ lidského těla. A ducha, který jí dává tvar a oživuje ji.

Když představení končí, herečky se "dívají" do publika vnitřkem sádrových odlitků svých tváří. Připomínají sejmuté posmrtné masky. A díky iluzi světla a stínu si nás prohlízejí, jako by smrt těla nebyla nic definitivního.

Magické obrazy ze Švestkového dvora

Divadlo Continuo má za sebou pod vedením Pavla Štourače pětadvacetiletou zkušenost s fúzí fyzického, výtvarného a loutkového divadla a jedinečným typem představitelů, jež umí učinit nevyslovitelné viditelným - sny, pocity, traumata i úzkosti. V obrazech nahlíží do lidského podvědomí, paměti i skrytého života věcí.

Po celou tu dobu je tvůrčí základnou Continua statek Švestkový dvůr v jihočeských Malovicích, kde měla nedávno premiéru také inscenace Hic sunt dracones. Z polorozpadlého stavení před necelými pěti lety za pomoci evropských dotací a obrovského nasazení členů souboru vznikla moderní rezidenční základna s divadelním sálem a zázemím.

Charisma místa i část původní stavby zůstaly zachovány, dodnes se bydlí i v maringotkách. Na rezidenční pobyty a pověstné letní projekty připravené na míru konkrétním prostorům přijíždějí herci a studenti divadelních škol z celého světa. Ten letošní bude pro diváky k vidění mezi 6. a 13. srpnem.

Pražská premiéra inscenace Hic sunt dracones je naplánovaná na 22. září v Divadle X10.

Marie Reslová, Aktuálně.cz <https://magazin.aktualne.cz/kultura/divadlo/novinka-divadla-continuo-hic-sunt-dracones-recenze/r~c8877d18b47911eaa7deac1f6b220ee8/>

RECENZE: Tady žijí draci. Continuo si pohrálo s neznámem i jarní nejistotou

17. června 2020, 16:52

Hic Sunt Dracones. Hic Sunt Leones. Dvě věty, kterými dle legend dávní kartografové vyplňovali na mapách místa neznámá. Tedy: Zde jsou draci. Zde jsou lvi. Režisér Pavel Štourač, ústřední postava žánrově těžko uchopitelného Divadla Continuo, první z obou vět vetkl do názvu nejnovějšího představení.

Pověstné draky zde taktéž umístil do krajin neprobádaných. Nejde však o vzdálené ostrovy či kontinenty, místa neznámá leží podle tvůrců i v našich hlavách. Případně v pokojích, které ráno opustíme a necháme v nich všechny své noční sny i můry.

Continuo sídlící ve Švestkovém dvoře na okraji jihočeských Malovic se v novince drží svého specifického, léta budovaného stylu. Před diváky se postupně postaví čtveřice dívek, aby v reji těl, končetin, ale i zvuků, krabic a pleskajících kusů hlíny nabídla zajímavou výpověď. Hraje se o samotě, strachu, ale především o nejružnějších úhlech pohledu.

Výmluvně působí moment, kdy si jedna z performerek položí hlavu na stůl, aby si ji podložila rukou. Za chvíli se zpoza stolu zvedne ruka druhá a třetí... Podobně silně, skoro až strašidelně vyznívá motiv, kdy si herečky nasadí masky na zadní část těla a sednou ke stolkům tak, že jejich nohy nahrazují ruce.

Představení Hic Sunt Dracones je v takových okamžicích těžké a drásavé. Soubor se vůbec propadá do tíživých hlubin: kouty, odkud jednotlivé performerky vystupují, jsou tak nějak temnější, hudební doprovod (Jakub Štourač) úspornější a tísnivější. Jako by se ve Štouračově aktuální tvorbě odrazila ona jarní nejistota a strach z neznáma, které v jistou chvíli svíraly celý svět.

I přes celkově tmavší odstíny však Hic Sunt Dracones nemíří do vysloveně depresivních vod, divák nechtě strašit. Ani nejsilnější chvíle totiž neopouští jistá divadelní pitoresknost, která připomíná, že ač s rouškami, jsme stále jenom v hledišti, že nic z toho, co vidíme, nemusí být skutečné.

Continuo zaplnilo další prázdné místo na pomyslné mapě své tvorby. A Pavlu Štouračovi patří obdiv, že i po letech dokáže přicházet s novými a novými obrazy.

Autor: Tomáš Šťástka

Zdroj: https://www.idnes.cz/kultura/divadlo/hic-sunt-dracones-recenze-divadlo-continuo.A200617_132330_divadlo_ts

RECENZE: Tělo jako podivná krajina. Hic sunt dracones vytváří fantaskní a lákavý svět

PASTVA PRO OČI. IMAGINACE A HRAVOST CONTINUA. MALOVICE Divadlo Continuo po koronaviru vrací do života svůj Švestkový dvůr v Malovicích. Znovuotevřeli jej mimořádně úspěšně minulou sobotu premiérou nové autorské inscenace Hic sunt

dracones v režii Pavla Štourače. Jejím „stavebním kamenem“ je především lidské tělo a hra se světlem a tmou.

Umělecký šéf souboru Štourač ve své nové inscenaci opět nesmírně originálně kombinuje postupy výtvarného a pohybového divadla. Jeho pojetí nabízí nejenom velkou vynalézavost, emoci a sílu výrazu, tak jak to u Continua tradičně bývá, ale také technickou bravuru. Čtyři tanečnice – Sara Bocchini, Nicole Nigro, Kateřina Šobáňová a Natálie Vaňová – tu doslova umí svá těla „rozložit“ na roztodivné a fantaskní prvky a vytvořit z nich podivné krajiny, bytosti či artefakty, které ožívají a jako by volně pluly v jiném časoprostoru. A také skládat půvabné miniděje, které na sebe svým způsobem navazují či ze sebe vyrůstají.

Štouračova scénická báseň je až po okraj naplněná imaginací, což by samo o sobě mohlo stačit, ale tvůrci přidali ještě jeden bonus a tím je hravost a humor. Skoro se až nechce věřit, co všechno lze třeba podnikat s čtyřmi páry nohou a jednou deskou, jak vtipně z nich lze učinit „samostatné tvory“. Tyhle nohy tělo, které normálně nosí, vlastně vůbec nepotřebují, vystačí si samy, skládají se na sebe, hladí se, postrkují a hašteří. Jsou spolu s hlavou proti sobě a kromě humorných situací, které takto vznikají, je to i pastva pro oči, protože vznikají roztodivné novotvary a propletence. Nohy se promění v ruce, v dalším příběhu v postavu bez těla jen s hlavou, jejíž slepé oči nehnutě zírají.

Inscenace se rozvíjí v přesně určeném tempu, stěžejní nápad – hra s tělem – se celou hodinu nevyčerpá, překvapuje novými polohami a přirozeně graduje. Jedním z jejích vrcholů je určitě hra s velkou stěnou z papundeklu, jakýmsi tajemným kabinetem kuriozit, který disponuje odklápěcími okénky. Když se otevrou, je to jako průchod do jiného světa, v němž se hemží zvláštní bytosti, sinalé nasvícení různě poskládaných částí lidského těla vytváří nečekané efekty, abstraktní obrazce, bizarní situace. Na scéně se pravidelně objevují i Continuem oblíbené monstrózní mantly, bezhlavé figury, které působí zpravidla výhrůžně, zde se ovšem občas zjevují i v komických souvislostech. Štourač tu opakovaně předkládá jakousi existenciálně vyhocenou absurdní situaci a ironicky ji komentuje, taková je třeba scéna, kdy je hlava tanečnice uvězněná v osvětlené krabici a její tělo zřejmě žije jiným životem. Tvůrci také opakovaně odkazují ke kráse antických soch, k torzům, která známe ze světových sbírek, jsou to hned úvodní pohybové kreace, kdy tanečnice zvedají své dlouhé sukně nad hlavy. Jejich pohyb, postoj a vzdušná draperie jako by oživily Štursovu Sulamit Rahu nebo groteskní ženy Kurta Gebauera. „Antické“ torzo se objevuje i v závěru, kdy opět části těl ožívají v nasvícených vitrínách a plují černou tmou, aby se složily do nové tělesné sestavy.

Hic sunt dracones vytváří vlastní fantaskní svět, trochu neproniknutelný, temný a místy i děsivý, ale v tomhle univerzu se nic nebere příliš vážně. A v tomto kontrastu tkví neopakovatelný půvab celé inscenace.

Jana Machalická, lidovky.cz

Zdroj: https://www.lidovky.cz/kultura/recenze-telo-jako-podivna-krajina-hic-sunt-dracones-vytvari-fantaskni-a-lakavy-svet.A200619_104845_In_kultura_jto

Malovické souostroví snů

Divadelní soubor Continuo pod vedením režiséra Pavla Štourače již po čtyřiaadvacáté realizoval svůj letní projekt v krajině okolo domovského Švestkového Dvora v jižních Čechách. Tentokrát se však neobracel do historie nedalekých míst ani k příběhům osobností s nimi spjatých, ale umístil děj poeticko-dekadentní site-specific performance Ostrovy na hráz a hladinu malovického rybníka Otrhanec.

Některá zastavení evokovala vykloubený svět nočních můr, včetně komické, avšak podprahově velice znepokojivé „králičí klauniády“ FOTO MICHAL HANČOVSKÝ

Početný tým, sestávající z kmenových členů souboru a dvacítky přizvaných umělců z řad studentů uměleckých škol či začínajících profesionálů ze šesti zemí, během čtyř týdnů vytvořil devadesátiminutový putovní formát o dvanácti zastaveních. Leporelo několikaminutových výstupů zakončené hromadnou scénou u „poslední večeře / společné koupele“ evokovalo pohádkový les ve stylu bratří Grimmů, surrealistických básníků a slovanské mytologie. Souostroví snů charakterizovala žánrová rozmanitost – výběrová bonboniéra principů fyzického a objektového divadla a tance, široký rejstřík postav, nepodbízivá, a přesto apelativní hudební dramaturgie, magické kompozice světla a stínu v plenéru a nenásilná interakce s divákem. Performance zcela zřetelně inklinovala k examinaci symbolické mnohovýznamovosti, předurčené už svým názvem.

Cely samoty i bezpečná útočiště

Letošní atmosféra jako by se čímsi odlišovala od minulých ročníků, patrně i díky neplánované zkušenosti s pandemií, která proměnila vnímání základních lidských hodnot a potřeb, zejména pak prověřila důležitost osobního kontaktu a vlastního bezpečného prostoru. Tvůrci vymezili teritoria pro hru a sledující. Jednoduché kovové nebo dřevěné konstrukce s bočními výplněmi i bez nich, instalované průchody, prohlubně v zemi či hnízdo ve větroví anebo vory ukotvené na hladině rybníka určovaly místa k bytí, žití a soužití bytostí, akcí se proměňovala v útočiště (ne)ohraničené svobody, současně v cely samoty. Chvillemi se až vkrádal pocit, jako by v některých z nich došel vzduch a uvnitř nastalo vakuum – kdysi živý prostor se zastavil v čase a rozprostřela se temnělá bezvýchodná nehybnost. Z jednotlivých akcí na cestě, dramaturgicky sestavených ze solí, duetů až kvintetu, ale také díky permanentní přítomnosti průvodců maskovaných do zvířecích podob bylo ve vzduchu od počátku cítit narůstající napětí, náznak křehkosti lidských hranic mezi uvolněním a pnutím, odevzdaností a závislostí, zbytečností a vytrvalostí, pomíjivostí a hodnotou.

Od roku 1997, kdy se odehrál první venkovní projekt divadla Continuo, se jeho rukopis cizeluje, obsahuje typické, nezaměnitelné prvky a čím dál efektivněji využívá divadelních zkratk. Čitelná je záliba v obrábění vody, v symbolicky využitých torzech lidských těl, v přírodních materiálech (zejména větvích), v útržkovitých dějích, jež na sebe rafinovaně odkazují, a nezřídka jde přitom na první pohled o asociativní řadu obrazů atakujících nejprve divákovy emoce.

Ostrovky ve stejném duchu rozšířily dosavadní dramaturgickou řadu založenou na nejednoznačnosti, asociativní hře a působivé vizualitě. Ostatně jeden z výchozích inspiračních zdrojů projektu – sen, jehož podstata tkví v iracionalitě a nerealistických skocích v ději – svými náznaky vybízí k interpretacím pouze toho, co člověku utkvělo v paměti nebo jej jinak zasáhlo. Nonverbální performance připomínala puzzle, jen s tím rozdílem, že i když jsme všichni kráčeli po stejném chodníčku a na vlastní oči viděli tytéž choreografie a instalace, složil se každému divákovi z individuálně vybraných zážitků vlastní fantaskní obraz, příběh bez nároku na logické vyústění, nebo celek zanechal jen letmou vzpomínkou oděnou do libosti či nelibosti.

Snová setkání na hrázi

Ještě před setměním postávaly hloučky diváků na uzavřené cestě nebo seděly na polštářích rozmístěných do kruhů na okraji louky. Skupinky krátící si čas do zahájení představení konverzací připomínaly šumné ostrůvky. Jakmile první tóny tmy prosytily prostor, vydalo se publikum organizovaně na hráz. Po prvním obrazu u rybníka se průvod dále dělil. Na divadelní trasu v určených intervalech tak nastupoval limitovaný počet diváků. Toto řešení rozhodně přispělo k diváckému komfortu a bezpečnějšímu pohybu v přírodním terénu.

U prvního stanoviště na břehu rybníka jsem fascinovaně pozorovala sisyfovskou snahu plnit a vylévat kýble. Tři mladí muži na vratkém voru tříštili a rozmáčeli ztvrdlou sádro. V mých představách jsem ale viděla triptych přesvědčivých klaunů bez signifikantního nosu, zato s mokřými botami a ousanými nohavicemi, kteří jako by se vynořili ze světa Samuela Becketta či z choreografií Josefa Nadjy (například Ozoön). Vtiskli se do hlíny, vody, stromů, ale i do vzpomínky, stejně jako taneční zápas Angely Nwagbo, uzavřené v podlouhlém kvádru uprostřed stezky, nebo éterická ženská postava (Kristýna Břeská) pomalu se propadající do hlubiny v obrovském hnízdě spleteném z proutí či ve větvích rozložená dívka (Valentýna Dušková), postupně se odhalující jako ratolest, z níž pučí lístky. Nostalgie nahradila agresí, urputnost vytěsnila melancholii, odhodlání splynulo s humorem ve stylu Monty Pythonů, když se dva performeři s maskou králíka u staršího typu rádia potýkali se židlí, a aby byl obraz v lesním porostu kompletní, stála u nich žena s hlubokým pohledem a rukama vnořenýma do vody se sádrou (Rhys Horton, Billy Taylor a Markéta Labusová). S prosvícením noci a vnesenou energií herců vynikala teatralita krajiny a podtrhovala dramatickou jako v případě dravého dialogu osob oddělených od diváků plentou ze záclon (Eva Urbanová, Izidor Łobacz, Sara Bocchini, Sean Henderson, Angela Nwagbo) či fyzické rozmluvy blíženců (Ludmila a Barbora Ješutovy). Divák sledoval děj buď před sebou, vedle sebe, anebo z podhledu či nadhledu, z dálky i zblízka. Asociace se rojily od zcela absurdních, které nepotřebovaly hlubší zkoumání a byly provázeny snahou nezařazovat hned vše do racionálního kontextu, přes analytičtější, poháněné potřebou pojmenovávat si viděné, klást další otázky a vkládat do souvislostí, až po ty podmíněné prožitou diváckou zkušeností s repertoárem Continua, hledáním podobností mezi inscenacemi.

Stolování pod hvězdami

Na závěr se paralelní děje slily v jeden, performeři usedli za dlouhý stůl. Impozantní defilé umocňovaly stíny diváků, hudební doprovod živé kapely a efektní práce se sádrou, kterou Continuo zakomponovalo i do předchozího představení Hic sunt Dracones. Rituální očištění, pomazání sádrou a zatvrdnutí v čase a prostoru. Žádná bezmoc akvarijních rybiček vypuštěných do malovických luhů a hájů, naopak přesvědčivě obnažený kmen mytologických postav.

Site-specific performance Ostrovy využívající genia loci Malovicka nabídla zvědavě drásavý pohled do divadelní laboratoře experimentující s podobami izolace, identitou člověka a charakterem krajiny.

Divadlo Continuo, Malovice – Ostrovy. Režie Pavel Štourač, dramaturgie Marek Turošík, pohybová a režijní spolupráce Kateřina Šobáňová, Sara Bocchini a Sean Henderson, hudební dramaturgie Jakub Štourač, scénografie, kostýmy a masky Pavel Štourač, Helena Štouračová, Kristýna Patková. Premiéra 6. srpna 2020 na hrázi rybníka Otrhanec.

Autor: Hana Strejčková

Publikováno: 30. srpna 2020, Divadelní noviny

<https://www.divadelni-noviny.cz/divadlo-continuo-malovice-ostrovy-recenze>

RECENZE: Obří hnízdo, králičí hlavy. Continuo diváka lapilo klokoťem těl

18. srpna 2020, 10:56

I přes jarní komplikace se mezinárodnímu souboru Divadlo Continuo povedlo oživit hráz jihočeského rybníka Otrhanec souborem výjevů, kterými divák sestupuje do snového světa.

Dvě postavy s králičími hlavami si přehazují židli a jen tak tak minou třetí, stojící nehnutě poblíž. Mladá dívka se s praskotem propadá do obřího hnízda z větví, druhá ve vedlejším pak pomalu odkrývá oděv, aby zpoza něj vyňala výhonky rostlin jakoby rašících přímo z její kůže.

To byly dva asi nejsilnější momenty, které mohli diváci zažít během putování po hrázi rybníka Otrhanec, kam jihočeské Divadlo Continuo umístilo svůj mezinárodní projekt Ostrovy. Jak je u Continua zvykem, publikum opět prochází okolo obrazů, pozoruje klokoť těl a zurčení signifikantní hudby.

Tentokrát připravil tým okolo režiséra Pavla Štourače takových zastávek dvanáct. U některých (úvodních) se člověk ptá, zda se už soubor neopakuje, ale pak přijdou na řadu obrazy popsané v úvodu a návštěvník se opět propadá do magického světa, kde se nemluví; hlavní roli má pocit a atmosféra.

Dvanáct ostrovů může připomínat sny, ty ostatně byly jednou z inspirací letošní premiéry. Některé poetické, některé tajnosnubné, jiné naopak oživují noční můry či vracející se traumata.

Připomínat však mohou i nedávnou dobu izolace, záleží na osobním výkladu...

Autor: Tomáš Šťástka

Zdroj: https://www.idnes.cz/kultura/divadlo/ostrovy-divadlo-continuo-recenze.A200817_152933_divadlo_ts

Recenze: Uvěznění na Ostrovech Divadla Continuo vede k poznání vlastních okovů

7. 8. 2020

Již čtyřicetý speciální venkovní projekt, který připravil divadelní soubor Continuo, tentokrát pod názvem Ostrovy, nabízí osobitý pohled nejen na současnou realitu, ale má i obecnější přesahy – což je ostatně pro tvorbu Continua typické.

Po nějaké době se režisér a vedoucí Continua Pavel Štourač se svými herci rozhodl umístit projekt opět na hráz malovického rybníka Otrhanec, a jak je tomu u těchto letních projektů zvykem, diváci postupně prochází od jedné epizody (či obrazu) ke druhé, aby se nakonec sešli na louce za rybníkem.

A jako vždy, i tentokrát tak mezinárodní tým, složený z dvacítky umělců, studentů uměleckých škol i začínajících profesionálů ze šesti evropských zemí činí nejen velice nápaditě, ale také – a to je též pro Continuo charakteristické – neprvoplánově.

Soubor používá takovou míru abstrahující interpretace, že lze nejen v každém okamžiku představení nacházet řadu různých, a přesto relevantních čtení dané akce, ale také, díky citlivé práci se symboly i náznaky, docházet k již zmíněným, značně širokým obecným přesahům.

Ani před sebou samými

Sám Pavel Štourač k letošnímu projektu říká, že se při jeho vytváření „pokusili reflektovat současnou situaci, témata, o kterých všichni každý den mluví, věci, které každodenně žijeme, ale neodvažujeme se je vyslovit ani před sebou samými“.

Názvem Ostrovy měl Štourač jistě na mysli události posledních měsíců, kdy nás všechny karanténa uzavřela na jakýchsi ostrovech, při komunikaci se vytratil tak důležitý osobní kontakt a my zůstali odkázáni na telefonáty, maily nebo sociální sítě...

Podobné „ostrovy“ ovšem existovaly vždy, jen jsme si je neuvědomovali. Nechtěli si přiznat, že možná jako jacísi trosečníci také čekáme na plachtu na obzoru, házíme do vody lahve se zprávami, voláme do prázdna.

Vlci a žaláři

Projekt vedle ostrého a leckdy nelítostného nasvícení těchto individuálních „ostrovů“ zároveň popisuje důsledky, které má tato, ať již dobrovolná, či nedobrovolná izolace, na jednotlivé osobnosti a jejich vztahy k druhým. Při sledování celkem dvanácti epizod přicházejí na mysl ne zrovna přívětivá hodnocení našeho chování: jednak že vše je jeden nekončící boj, kdy jeden druhého potlačuje, ovládá, požívá, a pak že člověk člověku vlkem.

Dodejme, že ony „ostrovy“ jsou především vězeními, do nichž se ovšem zavíráme my sami, jsme sami sobě žaláři – přesně jak to myslel básník William Blake veršem „okovy myslí ukuté“. Postavy v představení jsou ostatně často uzavřeny v různých velkých konstrukcích jako v klecích.

Happy end?

Všechny obrazy, leckdy pohybově i výrazově náročné, jsou mistrně zvládnuty, Pavel Štourač i celý tým skvěle – a tak tomu bylo při všech dosavadních ročnících – pracují s krajinou, využívají ji, dotvářejí. A když ve finále, kdy se všichni shromáždí na louce, scénu zalévá i svit měsíce, je to jakýsi bonus.

Zároveň můžeme mluvit o happy endu, neboť poté, co se všichni herci setkají za dlouhým stolem, dojdou – možná – katarze. Jak také jinak vnímat scénu, při níž se mladé ženy i muži obnaží za doprovodu regulérní kapely do půli těla, aby se pomazali sádrou a ztuhli v jakési momentce. Ne na dlouho, jakmile první herečka začne ze sebe tento bílý krunýř odlamovat, učiní tak jeden po druhém všichni. A očistění tímto přerodem zmizí ve tmě...

Co divák, to interpretace

Jak již bylo řečeno, continuovské speciální letní projekty hodně využívají rozmanitou symboliku, lze je tedy interpretovat různě. Například počet dvanácti epizod, při nichž se divák zastaví, může, chceme-li, asociovat čtrnáct zastavení Kristových, kdy dvanácté znamenalo smrt na kříži, finální proměnu za dlouhým stolem lze také vykládat různě.

V každém případě je dost možné, a je to dobře, že co divák, to vlastní interpretace. I to je známka silného a hlubokého díla.

Continuo své Ostrovy zobrazuje v jihočeských Malovicích až do 13. srpna.

Josef Rauvolf, CT24

<https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/3156699-recenze-uvezneni-na-ostrovech-divadla-continuo-vede-k-poznani-vlastnich-okovu>

HOSPODAŘENÍ ORGANIZACE

Přehled dotací v roce 2020:

Divadlo Continuo – Sezona 2020	MHMP	150 000 Kč
Divadlo Continuo – Sezona 2020	MKČR - OULK	900 000 Kč
Divadlo Continuo – Sezona 2020 – zachranný balíček	MKČR – OULK	1 128 000 Kč
Monstrum	Státní fond kultury	105 000 Kč
Hic Sunt Dracones	Státní fond kultury	51 000 Kč
Mezinárodní divadelní site specific projekt Ostrovy	Státní fond kultury	60 000 Kč
Mezinárodní divadelní site specific projekt - Ostrovy	Jihočeský kraj	250 000 Kč

Podrobné informace o hospodaření organizace ve sledovaném období jsou uvedeny v přílohách této výroční zprávy:

Příloha č. 1 – Výkaz zisku a ztráty

Příloha č. 2 – Rozvaha